Fel de fel

În fiecare zi

Teatrul Vasile Alexăndri

Dacă din comemorarea marelui poet român va rămâne singur faptul că un teatru îi va purta numele, şi totuşi s'a împlinit un început de dreptate, pentru ceea ce trebuie să numim cu sfinţenie începutul teatrului românesc.

Dacă talentul unor regizori inteligenţi şi artişti şi-ar da osteneala să pună în preţuire comorile de farmec din „Sînzeana şi Pepelea" am descoperi ca şi părinţii noştri cât farmec a păstrat această întâie feerie românească împletită din basm, poezie şi satiră.

Ştiţi ce răspundea acum câţiva ani un director de teatru naţional (fie numele lui uitat) când li ceream să joace feeria? Că nu are bani pentru maşinării! Cea ce acum o jumătate de veac izbuteau cu succes teatre nesubvenţionate, nu mai era cu putinţă în secolul tehnic la subvenţii de zeci şi zeci de milioane. Dar „Crai nou" opereta cu libretul bardului de la Mircești şi cu muzica de Ciprian Porumbescu, e greu de cântat azi, când o reprezentau societăţile culturale din Ardeal şi Bucovina de sute de ori? Un snobism de adevărat prost gust a orbit şi surzit până mai eri pe mulţi din aşa zişii îndrumători artistici.

Schimbarea de nume din „Studyo" în Teatrul Vasile Alecsandri, înseamnă un întreg program cultural— o întoarcere spre adevărata matcă.

Aşa să fie.

ADRIAN MANIU

Utilul nu exclude pitorescul

Municipalitatea pitoresculuţ oraşel german Schirgiswald nu s'a mulţumit să pună la întretăierea şi dealungul drumurilor deferite plăci indicatoare spre a înlesni orientarea călătorilor, dar le-a dat şi putinţa de a face din primul moment cunoştinţa, într'un mod foarte original, cu cei mai de seamă cetăţeni ai micii urbe. Astfel, pe placa ce arată drumul spre gară troneză, — uimitor de asemănător, deşi puţin caricaturizat, — domnul avocat, un personaj totdeauna grăbit şi adeseori „în voiaj". Pe placa care stă scris „Spre Kälberstein..." (un loc de excursie), domnul învăţător îşi conduce elevii... şi aşa mereu, la fiecare 100—200 de metri dai de figuri de acestea sculptate în lemn, care amuză, aducând în acelaş timp un real serviciu.

Când doi automobilişti se ciocnesc...

Doi automobilişti americani, cari s'au ciocnit cu maşinile lor în plină stradă au fost condamnaţi să plătească o despăgubire de câteva mii de dolari unei femei, care a văzut accidentul dela oarecare distanţă.

Iată acum şi explicaţia acestei ciudate sentinţe: din clipa în care a fost martora involuntară a impresionantului accident, numita femee n'a mai avut odihnă, căci în fiecare noapte ea era trezită de un vis oribil, în care revedea în toate amănuntele acea scenă. În urma acestui şoc nervos, cauzat, în definitiv, de imprudenţa a doi nesocotiţi, ea n'a mai putut să lucreze deşi n'are decât 49 de ani şi era ameninţată să nu-şi mai poată câştiga existenţa. Tribunalul a găsit deci că era drept ca cei doi automobilişti să-i plătească o despăgubire, care să-i asigure cel puţin un trai lipsit de grija zilei de mâine căci de vindecat se pare că nici nu poate fi vorba. Toţi specialiştii cari au examinat-o s'au declarat neputincioşi în faţa acestui caz ciudat.

Se naşte însă acum întrebarea, dacă modul cum a înţeles judecătorul american să rezolve chestiunea nu va creea un precedent, deslănţuind o epidemie de „şocuri nervoase" care să servească drept pretext pentru încasarea unor însemnate despăgubiri...

Maxime şi cugetări

Pe pământ nu sunt deloc nenorociri, sunt mai mult obstacole; voinţa le trece pe toate.

Pasteur

*

A trăi... e a şti, a nădăjdui, a iubi, a admira, a face bine.

E. Renan

O declaraţie de dragoste originală

Un aviator american, angajat de o agenţie de publicitate pentru a scrie pe cerul oraşului San Francisco în litere de fum tot felul de reclame comerciale, a găsit de cuviinţă să facă o declaraţie de dragoste în acelaş mod. Trecând deci pe deasupra locuinţei iubitei sale, a făcut să apară printre nori fraza eternă, pe care alţii abia îndrăsnesc s'o şepe în coaja copacilor, sau s'o deseneze pe nisipul aleelor. Să sperăm însă că sentimentele sale vor fi ceva mai durabile decât fumul care i-a servit să şi le mărturisească.

Primul aşezământ caritabil pentru animale:

„Soc. Grija de animale"

O mână de oameni cu suflet au înjghebat o utilă organizaţie pentru ajutorarea animalelor părăsite —

In grelele împrejurări de azi, când atenţia tuturor se concentrează asupra unor probleme generale şi când mintea omenească refuză să se oprească la chestiuni mărunte, cotidiane, se găseşte totuşi, o mână de oameni, care, mânaţi de sentimentul milei faţă de animalele oropsite, lucrează necontenit la strângerea lor de pe străzi, la hrănirea şi adăpostirea lor, cât şi la găsirea unor case în care să fie plasaţi.

Căminul pentru animalele nimănui este o necesitate, trecând dincolo de moda bolnăvicioasă a cucoanelor crescătoare de câini şi pisici.

PRIMELE INCEPUTURI ALE AŞEZAMANTULUI

Sunt fapte ce se văd atât de des în zilele noastre, încât revolta şi dispreţul pentru ele a născut această instituţie unică: „Grija de animale". Iniţiatorii, d-na şi d. ing. Ion Gigurtu, actualul preşedinte de consiliu, ale căror suflete bune şi nobile sunt destul de cunoscute, d. senator D. Nestor, d-na Kay şi Titel Petrescu, au înfiinţat în 1937 acest azil care nu avea pe atunci un local stabil.

Au pornit aceşti oameni de inimă la muncă, încercând să pună bazele azilului de animale spre a dovedi cetăţenilor, că şcoala pe cae o fac în acest fel, este o bună educaţie nu numai pentru tineretul al cărui suflet trebuie să se şlefuiască, în contact cu bunele exemple, dar şi pentru cei maturi, cari, totuşi, mai au multe de învăţat. Amintim aci întâmplarea, cu advocatul care, atunci când în curtea sa a intrat un câine stricat, i-a spintecat capul cu o sapă. Sunt oare acestea semne de civilizaţie?

Năpăstuirea celor fără apărare este o crimă. Iar ataşamentul faţă de un animal care vorbeşte cu ochii şi a cărui credincioziţate s'a dovedit în atâtea rânduri, nu poate fi decât semnul unei nobleţi sufleteşti.

„Grija de animale" în al cărui comitet citâm pe: d. Prim-Ministru Ing. Ion Gigurtu, Preşedintele Societăţei, d-na Ana Ing. I. Gigurtu, vice-preşedinta, senator D. Nestor, d-na şi d. prof. C. Stoicescu, rectorul universităţii din Capitală, d-na Kay, d-na T. Petrescu, d-na Sutzu, d-na Plested, d. V. Vrana, d. ing. Ion Gigurtu, actualul preşedinte de consiliu, ale căror suflete bune şi nobile sunt destul de cunoscute, d. senator D. Nestor, d-na Kay şi Titel Petrescu, au înfiinţat în 1937 acest azil care nu avea pe atunci un local stabil.

Au pornit aceşti oameni de inimă la muncă, încercând să pună bazele azilului de animale spre a dovedi cetăţenilor, că şcoala pe cae o fac în acest fel, este o bună educaţie nu numai pentru tineretul al cărui suflet trebuie să se şlefuiască, în contact cu bunele exemple, dar şi pentru cei maturi, cari, totuşi, mai au multe de învăţat. Amintim aci întâmplarea, cu advocatul care, atunci când în curtea sa a intrat un câine stricat, i-a spintecat capul cu o sapă. Sunt oare acestea semne de civilizaţie?

Năpăstuirea celor fără apărare este o crimă. Iar ataşamentul faţă de un animal care vorbeşte cu ochii şi a cărui credincioziţate s'a dovedit în atâtea rânduri, nu poate fi decât semnul unei nobleţi sufleteşti.

„Grija de animale" în al cărui comitet citâm pe: d. Prim-Ministru Ing. Ion Gigurtu, Preşedintele Societăţei, d-na Ana Ing. I. Gigurtu, vice-preşedinta, senator D. Nestor, d-na şi d. prof. C. Stoicescu, rectorul universităţii din Capitală, d-na Kay, d-na T. Petrescu, d-na Sutzu, d-na Plested